

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **VODASERVIS s.r.o.**, IČ 26277841
sídlem Jamská 2362/53, Žďár nad Sázavou
zastoupen advokátem Mgr. et Bc. Lubošem Klimentem
sídlem Ždírec 99, Polná

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2020, č. j. 44883/20/5300-21442-712906

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadá v záhlaví uvedené rozhodnutí žalovaného, které bylo vydáno v návaznosti na odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu pro Kraj Vysočina (dále jen „správce daně“) ze dne 21. 9. 2018, č. j. 1540426/18/2914-50522-706194 na daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období prosinec 2014. Uvedeným dodatečným platebním výměrem byla žalobci za dotčené zdaňovací období doměřena daň ve výši 210 000 Kč a současně mu byla uložena zákonná povinnost uhradit z doměřené daně penále ve výši 42 000 Kč.
2. Dodatečný platební výměr byl žalovaným potvrzen a odvolání bylo zamítnuto.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce rekapituloval obsah napadeného rozhodnutí a namítl, že nemůže souhlasit se závěry v něm uvedenými ohledně přenosu důkazního břemene. Žalovaný označil v bodě [17] napadeného rozhodnutí přílehlavou judikaturu, ale aplikoval ji v extenzivním výkladu co do subsumpce pochybností správce daně podpojem „vážné a důvodné pochybnosti“. Žalobce poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2012, č. j. 8 Afs 14/2012-61 s tím, že ne každá chyba v účetnictví způsobuje tuto intenzitu pochybností, ale budou to pouze takové nesrovnalosti, které přímo či nepřímo zatemní obraz o hospodaření daňového subjektu. Podle žalobce žalovaný v rozporu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu nazývá jakékoliv pochybení za vážné a důvodné. Daňové orgány nesprávně posoudily otázku, zda jsou uváděné pochybnosti takové intenzity, aby zatemnily obraz o hospodaření žalobce. Žalobce namítá, že žalovaný si zjednodušil přenos důkazního břemene zpět na žalobce, čímž zasáhl do jeho práv podle § 5 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“).
4. Dále žalobce namítá, že není v rozporu se zákonem, aby plnění z ústně uzavřené smlouvy předcházela písemnému zachycení daného smluvního vztahu. Písemná forma smlouvy je důkazním prostředkem způsobilým prokázat uskutečnění zdanitelného plnění v souladu s daňovými doklady, resp. soulad faktického stavu se stavem deklarovaným na daňovém dokladu (viz body [19] a [20] napadeného rozhodnutí). Není správný názor žalovaného, že ke vzniku důvodných pochybností může vést skutečnost, že závody se konaly dříve, než byla uzavřena smlouva o zprostředkování reklamních služeb.
5. Žalobce uvádí, že podle ustálené judikatury, jakož i zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, je u smluvního závazku klíčový smysl právního jednání. Ekonomickým smyslem daného smluvního vztahu bylo přenést logo společnosti žalobce do televize a na internet, skrze výstřední a velmi úspěšnou osobnost v moderním a zajímavém líbivém sportu, který má dobrou sledovanost, a za pro společnost dostupné prostředky. Tohoto smyslu bylo naplněno. Konkludentním jednáním pak smysl smluvního vztahu, v jeho ekonomickém smyslu, překonal textaci samotné smlouvy, tedy pokud smluvní vztah přinášel výsledky, ke kterému byl uzavřen (tedy viditelnost a následný profit společnosti), pak není nutné, aby došlo k naplnění všech dílčích částí smlouvy. Neboť pokud je ratio smlouvy naplněno již splněním reklamní činnosti většího rozsahu (tak jak bylo doloženo důkazním materiálem), pak není nutné lpět na bezmezném plnění malých reklamních činností. V případě, kdy by nebylo smyslu smlouvy plněno, pak by to byl zcela určitě

žalobce, který by přešel k terminaci smluvního vztahu, tedy nečekal by, až mu správce daně připomene, že platí peníze bez protiplnění.

6. Žalobce namítá, že prokázal, že byl v souladu se smlouvou propagován na více než šesti závodech. Hodnocení důkazů ze strany orgánů finanční správy bylo chybné. Služby na základě smlouvy mezi žalobcem a jeho dodavatelem se realizovaly v průběhu celého roku s definovaným rozsahem a garancí minimálního počtu odkazů a injekcí uveřejněných v České televizi. Žalobce nemusel být prezentován na každých závodech. K vysílání navíc přibyla dle smlouvy i propagace na stránkách dodavatele, která byla pro žalobce důležitá. Propagace žalobce byla volnější a dodavatel byl oprávněn ji přizpůsobovat dle podmínek ČT a dle počtu partnerů, pro které služby realizoval. Žalobce nebyl jedinou propagovanou firmou. Smlouva zároveň neobsahovala ujednání o vystavených fakturách. Dodavatel tak mohl vystavovat faktury průběžně a žalobce pouze v souhrnu kontroloval, že služby dle smlouvy jsou plněny a faktury v souhrnu nepřesáhnou ujednanou částku ve výši 6 000 000 Kč.
7. Žalobce uvádí, že faktury nebyly vystavovány za plnění celého půlroku. Faktury č. 11400005 a 11400051 byly vystaveny s chybnou textací, která evokuje souhrnné plnění za každý půlrok 2014, nicméně toto nevyklučuje, že došlo k vystavení dalších faktur za dané období. Tyto chyby v obchodním vztahu existují, nicméně nebrání správnému pochopení, neboť jsou vždy vykládány s ohledem na smlouvu, jež je titulem k uskutečněnému plnění. Z judikatury uvedené v napadeném rozhodnutí, zejména pak z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2014, č. j. 9 Afs 57/2013-37, a ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Afs 96/2016-28, plyne, že je třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálněprávním, tedy přikládat daňovému dokladu toliko formální povahu a zkoumat existenci zdanitelného plnění. Orgány finanční správy tak pochybily při hodnocení formálních dokladů s ohledem na jejich skutečný stav.
8. Žalobce k bodu [26] napadeného rozhodnutí namítá, že orgány finanční správy nedostály své povinnosti šetřit práva žalobce a nedostatečně využily své prostředky k dožádání svědecké výpovědi osob, jež byly v roce 2014 spojeny s dodavatelem žalobce. Měly z pozice moci veřejné možnost ohledně plnění ze smlouvy dožádat poskytnutí informací od subjektů, které byly v seznamech uvedeny.
9. K bodu [28] napadeného rozhodnutí žalobce uvádí, že logo žalobce na dresech pana P. je z fotografií a záznamů ze sportovních akcí seznatelné a jako takové slouží jako důkazní prostředek. K prokázání času a místa pořízení fotografií žalobce navrhuje výslech pana P. Dále žalobce namítá, že jeden ze šesti předložených seznamů, který se vztahuje ke smlouvě o poskytování reklamních služeb, plní důkazní funkci a dokládá uskutečněné plnění v rozsahu smlouvy.
10. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-19, žalobce uvádí, že vyjde-li v určitém daňovém řízení najevo, že v jiném daňovém řízení dospěl správce daně ve věci identické skutkové otázky, která byla rozhodná v obou řízeních, k odlišným skutkovým zjištěním, musí být vzniklý rozpor odstraněn v řádném důkazním řízení. V rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2020, č. j. 29935/20/5200-11431-711360 (dále jen „rozhodnutí 29935/20“), bylo postaveno najisto, že logo na dresu jezdce je opravdu logem žalobce, kdy je uvedeno: „*Skutečnost, že na svých rukávech měl umístěno logo odvolatele, tak dle správce daně neprokazuje, že tomu tak bylo na základě výše uvedených smluv a v souvislosti s činností společnosti MS FMX.*“ Žalovaný tak v jiném daňovém řízení dospěl

v identické skutkové otázce k odlišnému zjištění, jež na základě ustálené judikatury nemůže obstát a tento vzniklý rozpor musí být odstraněn.

III. Další podání účastníků řízení

11. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě navrhuje podanou žalobou zamítnout, jelikož vznesené námitky považuje za nedůvodné. Odkazuje na napadené rozhodnutí a argumentuje ke každému žalobnímu bodu.
12. Žalobce v replice ze dne 10. 8. 2021 nadále setrval na své žalobní argumentaci. Uvedl, že předložil daňové doklady, u kterých žalovaný vyjádřil své pochybnosti, které žalobce (dle svého mínění) vyvrátil poukázáním na soulad fakturované výše služeb s uzavřenou smlouvou mezi žalobcem a dodavatelem. Žalovaný tendenčně trvá na svém názoru výkladu daňových dokladů skrze uvedený text, nikoli fakturovanou výši (souhrnná výše vystavených faktur odpovídá ujednané výši poskytnutého plnění 6 000 000 Kč). Pokud by daňové doklady obsahovaly obecnější popis poskytnutého plnění bez časového úseku a pokud by smlouva obsahovala pouze obecné ujednání o propagaci žalobce, žalovanému by nemohly vzniknout pochybnosti. Žalovaný nepřináší žádnou alternativu průběhu transakce, pouze hledá minoritní záminky pro popření věrohodnosti transakce. S odkazem na komentářovou literaturu žalobce uvádí, že s ohledem na rozložení důkazního břemene správci daně v průběhu daňového řízení klesá motivace k úplnému zjištění skutkového stavu. Dále žalobce uvádí, že pokud soud přijme premisu A, že v soukromoprávním vztahu může dojít k novaci závazku v průběhu jeho plnění (např. snížení počtu propagací na závodech ze 6 na 4), a zároveň přijme premisu B, tedy že nemusí dojít ke změně výše protiplnění (např. 6 000 000 Kč ze veškeré poskytnuté služby), pak je takové plnění řádné a nemůže založit důvodné pochybnosti na straně žalovaného. Může založit pochybnosti, zda k takové novaci došlo či nikoliv, za situace, kdy proběhla ústně nebo konkludentně. Nicméně nemůže založit důvodné pochybnosti o realizaci soukromoprávní transakce s plněním tak, jak bylo fakturováno. Žalobce cituje z komentářové literatury s tím, že pochybnosti správce daně jsou mnohdy prokázány jen s ohledem na formální vady důkazních prostředků, tj. bez vazby na skutkový stav a výsledky dokazování jsou velmi často založeny na více než na objektivitě na pocitu správce daně či soudce, zda všechny v řízení předložené důkazní prostředky dostatečným způsobem prokázaly daňovým subjektem tvrzenou skutečnost, resp. zda neexistují pochyby rozporující prokazovaná tvrzení, či důkazní prostředky. Podle žalobce byly pochybnosti v průběhu řízení vyvráceny odkazem na další faktické znaky soukromoprávních vztahů. V některých případech bylo důkazní břemeno přeneseno zpět na žalovaného. Žalovaný ovšem s odkazem na benevolentní judikaturu setrval na názoru, že důvodné pochybnosti nadále existují, nevypořádal se s dalšími důkazními prostředky žalobce a bez dalšího odmítal jejich objektivní hodnocení. Podle žalobce i konkludentní novací může být rozsah plnění upraven, kdy toto se reflektuje ve fakturaci plnění ve výši dle smlouvy. Důvodná pochybnost nemůže nastat v případě, kdy má žalovaný pochybnosti o dvou ze šesti plnění, nikoliv o existenci plnění bez dalšího. Žalobce vylučuje, že by sám připouštěl, že ohledně zdanitelného plnění existují určité pochybnosti. Žalobce poukazuje na to, že se žalovaný ve svém vyjádření nijak nevypořádal s rozporem mezi skutkovým zjištěním v předmětném sporu a rozhodnutím č. j. 29935/20, a předpokládá, že žalovaný s názorem žalobce souhlasí a soud by měl tento fakt vzít v potaz. Žalobce setrvává na názoru, že logo je rozpoznatelné a jeho přítomnost je důkazním prostředkem k podpoření tvrzení žalobce o řádném plnění smlouvy. Plnění nebylo omezeno pouze na reklamní činnost – viz čl. 2 smlouvy.

13. Žalovaný reagoval na repliku žalobce podáním ze dne 5. 1. 2022. Zdůraznil, že musí být postaveno najisto, jaké konkrétní služby a zejména pak v jakém konkrétním rozsahu byly žalobci fakturovány dodavatelem. Dále poukázal na to, že ve svém vyjádření k žalobě jednoznačně uzavřel, že žádný rozpor ve zde řešené věci a v rozhodnutí č. j. 29935/20 nepanuje, kdy závěry v obou zmíněných věcech jsou totožné, tj. neprokázaný konkrétní rozsah deklarovaných reklamních služeb.

IV. Posouzení věci krajským soudem

14. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
15. Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. V dané věci je sporné, zda na žalobce bylo přeneseno důkazní břemeno ohledně prokázání splnění podmínek pro uznání jím uplatňovaných nároků na odpočet daně vztahujících se k přijatým fakturám vystaveným obchodní společností MS FMX s.r.o. (dále jen „MS FMX“ nebo „dodavatel“), a zda se žalobci podařilo jeho důkazní břemeno unést.
17. Obecně lze k dokazování v daňovém řízení uvést, že daňový subjekt má v rámci daňového řízení povinnost prokázat skutečnosti, které sám tvrdí. Podle § 92 odst. 3 a 4 daňového řádu, prokazuje daňový subjekt všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence.
18. Daňové řízení je postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat, tedy má břemeno tvrzení, ale také povinnost toto své tvrzení doložit, tj. má i břemeno důkazní. Daňový subjekt má v první řadě povinnost tvrdit skutečnosti rozhodné pro jeho daňovou povinnost. Konkrétní obsah povinnosti tvrzení přitom vychází zejména z příslušných ustanovení daňového práva hmotného, v posuzovaném případě z § 72 odst. 1 věty první zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“), podle něhož *„nárok na odpočet daně má plátce, pokud přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti“*, a z § 73 odst. 1 věty první zákona o DPH, dle kterého *„plátce prokazuje nárok na odpočet daně daňovým dokladem, který byl vystaven plátcem“*. Žalobce byl tedy v daném případě, chtěl-li uplatnit nárok na odpočet DPH, povinen tvrdit a prokázat, že od jiné osoby, která byla v době transakce plátcem DPH, přijal zdanitelné plnění, které bylo fakticky realizováno a bylo použito pro jeho ekonomickou činnost.
19. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že daňový subjekt unese své důkazní břemeno, pokud předloží správci daně účetnictví splňující požadavky stanovené zákonem č. 563/1991 Sb., o účetnictví, zejména pokud jde o jeho správnost, úplnost, průkaznost a srozumitelnost. Současně je však třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem

formálně právním (srov. rozsudek ze dne 26. 1. 2011, č. j. 5 Afs 24/2010-117). Existence účetních dokladů, tj. příjmových dokladů nebo faktur, totiž zpravidla sama o sobě neprokazuje, že se operace, která je jejich předmětem, opravdu uskutečnila (srov. rozsudky ze dne 28. 2. 2006, č. j. 7 Afs 132/2004-99, a ze dne 31. 12. 2008, č. j. 8 Afs 54/2008-68). K obdobnému závěru dospěl i Ústavní soud, který potvrdil, že „[d]ůkaz daňovým dokladem je pouze formálním důkazem dovršujícím hmotně právní aspekty skutečného provedení zdanitelného plnění. Jestliže zdanitelné plnění nebylo uskutečněno, nemůže být důkazní povinnost naplněna pouhým předložením, byť formálně správného, daňového dokladu. Daňový doklad, který jen simuluje (bez rozdílu, zda jde o simulaci absolutní či relativní) uskutečnění zdanitelného plnění, není relevantním důkazem a jeho předložení může vést k formulaci požadavku směřujícího k dokázání hmotně právního úkonu, tj. k důkazu existence zdanitelného plnění“ (usnesení ze dne 29. 9. 2004, sp. zn. III. ÚS365/04).

20. I když daňový subjekt předloží formálně bezvadné účetní doklady, správce daně může ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu vyjádřit pochybnosti týkající se věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů. V tomto ohledu správce daně tíží důkazní břemeno ve vztahu k důvodnosti jeho pochyb. Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností. Je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují vážné a důvodné pochyby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, publikovaný pod č. 1572/2008 Sb. NSS). Pokud správce daně shora uvedené skutečnosti prokáže, důkazní břemeno přejde zpět na daňový subjekt, který je povinen doložit pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví ve vztahu k danému obchodnímu případu, popř. svá tvrzení korigovat. Tyto skutečnosti bude daňový subjekt prokazovat zpravidla jinými důkazními prostředky než vlastním účetnictvím (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2010, č. j. 1 Afs 39/2010-124, či již zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119).
21. S ohledem na výše vyslovená východiska soud v první řadě hodnotil, zda správce daně, resp. žalovaný unesl své důkazní břemeno ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu a prokázal existenci vážných a důvodných pochyb ohledně faktického dodání plnění deklarovaným dodavatelem podle předmětných daňových dokladů.
22. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce v průběhu daňové kontroly DPH za zdaňovací období prosinec 2014 předložil správci daně mimo jiné fakturu – daňový doklad č. 11400099 ze dne 8. 12. 2014 (v částce základu daně 1 000 000 Kč, DPH 210 000 Kč), jímž nárokoval odpočet daně za období prosinec 2014, který jí za dodavatelské služby (reklama a propagace) vystavila společnost MS FMX. Předmět dokladu je uveden obecně – „dle smlouvy Vám fakturujeme za propagaci při TV vysílání pořadu“. Rozsah nebo předmět plnění nebyl v daňovém dokladu vymezen.
23. Z dokladů předložených v rámci daňové kontroly daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období 2014 správce daně zjistil, že žalobce od uvedeného dodavatele obdržel mimo jiné následující faktury – daňový doklad č. 11400005 ze dne 22. 1. 2014 (v částce základu daně 2 000 000 Kč, DPH 420 000 Kč) s předmětem plnění „dle smlouvy Vám fakturujeme akce za 1. pololetí roku 2014“, a dále daňový doklad č. 11400051 ze dne 31. 7. 2014 (v částce základu daně 2 000 000 Kč, DPH 420 000 Kč) s předmětem plnění „dle smlouvy Vám fakturujeme za propagaci při TV vysílání pořadu MS FMX za druhou polovinu roku 2014“.

24. Správce daně vydal výzvu k prokázání skutečností ze dne 5. 2. 2018, č. j. 180492/18, ve které uvedl, že ze smlouvy o poskytování reklamních služeb ze dne 27. 1. 2014, kterou žalobce uzavřel se svým dodavatelem na dobu určitou od 1. 2. 2014 do 20. 12. 2014, nebyl zjištěn konkrétní rozsah plnění. Výše zmíněnými daňovými doklady č. 11400005 a č. 11400051 byly žalobci vyfakturovány akce za první a druhé pololetí 2014. Mezi daňovým dokladem č. 11400099 a smlouvou o poskytování reklamních služeb tak podle správce daně nebyla zřejmá souvislost fakturovaného zdanitelného plnění. Správce daně vyzval žalobce, aby prokázal, že přijaté plnění, u kterého si žalobce uplatnil nárok na odpočet daně na vstupu v částce 210 000 Kč bylo použito v rámci ekonomické činnosti žalobce.
25. V rámci odvolacího řízení žalovaný dospěl k závěru, že na základě zmíněné výzvy k prokázání skutečností vydané správcem daně nedošlo k přenesení důkazního břemene na žalobce. V této souvislosti žalovaný vydal výzvu k prokázání skutečností ze dne 22. 6. 2020, č. j. 24437/20. Ve výzvě žalovaný uvedl důvody, na základě kterých mu vznikly pochybnosti o tom, zda žalobce přijal předmětná plnění v rozsahu deklarovaném na daňovém dokladu č. 11400099. Žalovaný obdobně jako správce daně konstatoval, že služby provedené na základě smlouvy o poskytování reklamních služeb byly fakturovány již výše zmíněnými daňovými doklady č. 11400005 a č. 11400051. Žalovanému tak nebylo jasné, jaké konkrétní reklamní služby žalobce přijal v souvislosti s daňovým dokladem č. 11400099, na základě něhož si uplatňuje nárok na odpočet daně za předmětné zdaňovací období. Žalobce přitom nepředložil žádný důkazní prostředek o tom, že by se jeho dodavatel zavázal poskytnout další reklamní služby nad rámec smlouvy o poskytování reklamních služeb. Dále žalovaný zmínil, že ze smlouvy o poskytování reklamních služeb vyplývá, že se dodavatel zavázal propagovat žalobce na minimálně šesti závodech ze seriálu MS FMX NOTJ 2014, vyjma závodu v České republice. Žalobce však předložil důkazní prostředky pouze ke čtyřem závodům, z nichž dva se uskutečnily před uzavřením smlouvy o poskytování reklamních služeb. Žalobce v průběhu řízení neprokázal, že byl svým dodavatelem propagován na minimálně šesti závodech. Žalovaný také poukázal a zjištění správce daně, že dodavatel žalobce je nekontaktní, nereaguje na výzvy správce daně k poskytnutí informací a skutečnost, zda byly reklamní služby přijaté v rozsahu tvrzeném žalobcem tak není možné ověřit. Na základě shora uvedených skutečností vznikly žalovanému pochybnosti, a proto prostřednictvím dané výzvy vyzval žalobce, aby tvrdil a prokázal, že se předmětná zdanitelná plnění fakticky uskutečnila v deklarovaném rozsahu.
26. Žalobce na výzvu k prokázání skutečností vydanou žalovaným reagoval podáním doručeným žalovanému dne 13. 7. 2020, ke kterému předložil důkazní prostředky vyhodnocené žalovaným v bodě [28] napadeného rozhodnutí následovně. K žalobcem předloženým fotografiím žalovaný uvedl, že se jedná o fotografie freestylového jezdce, zřejmě pana P., v dresu s logy, přičemž logo žalobce je na těchto fotografiích neseznatelné. Z fotografií není patrné, kdy a kde byly pořízeny. K žalobcem předložené reakci na seznámení s výsledkem kontrolního zjištění žalovaný uvedl, že neobsahuje žádné skutečnosti vztahující se ke zdaňovacímu období prosinec 2014 a k předmětným plněním, stejně jako výpis z obchodního rejstříku, plná moc pro pana R. N. od obchodních společností Simply Fire s.r.o. a MS FMX a rozhodnutí o registraci k DPH obchodní společnosti MS FMX. K žalobcem předloženým šesti seznamům informací ke smlouvě o poskytování reklamních služeb žalovaný uvedl, že pouze jeden seznam se vztahuje ke smlouvě o poskytování reklamních služeb. Tento seznam obsahuje pouze názvy a data závodu s internetovými odkazy. Neobsahuje ovšem žádné konkrétní informace ohledně

rozsahu deklarovaných plnění. Žalobcem předložené důkazní prostředky tak podle žalovaného nebyly schopné osvědčit, že předmětná plnění byla uskutečněna v rozsahu deklarovaném žalobcem. Ke všem těmto dokladům žalovaný rovněž uvedl, že je žalobce předložil již v průběhu daňové kontroly za zdaňovací období prosinec 2014 a byly v jejím rámci správcem daně hodnoceny, a žalobce jejich předložením neunesl své důkazní břemeno.

27. S hodnocením zasláné reakce na výzvu k prokázání skutečností byl žalobce seznámen dne 19. 10. 2020 v rámci žalovaným vydaného seznámení č. j. 39712/20, na které žalobce reagoval podáním ze dne 22. 10. 2020. Žalobce vyjádřil nesouhlas se závěry žalovaného a setrval na svých dosavadních sděleních a důkazních prostředcích předložených v souvislosti s těmito tvrzeními. Následně žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím o žalobcem podaném odvolání.
28. V dané věci není sporné, že žalobce unesl své primární důkazní břemeno, které jej tížilo ve smyslu § 92 odst. 3 daňového řádu, neboť své tvrzení týkající se uplatněného odpočtu daně prokazoval formálně bezvadným daňovým dokladem.
29. Žalobci lze přisvědčit v tom, že pochybnosti o jeho účetní evidenci nemohly být založeny na základě jakékoli chyby v účetnictví. Správce daně je povinen označit konkrétní skutečnosti, na jejichž základě hodnotí předložené evidence jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Správce daně by tedy měl identifikovat konkrétní skutečnosti, na jejichž základě se lze domnívat, že doklady předložené daňovým subjektem nejsou dostatečné k prokázání jeho tvrzení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008-86, či ze dne 26. 9. 2012, č. j. 8 Afs 14/2012-61, bod [25], na který odkazuje i žalobce). Krajský soud shledal, že v intencích výše uvedeného žalovaný postupoval.
30. Dle předloženého daňového dokladu č. 11400099 měla být pro žalobce na základě smlouvy o poskytování reklamních služeb uskutečněna „propagace při TV vysílání pořadu“.
31. Žalovaný vycházel ze zjištění, že dodavatel žalobci již fakturoval v lednu 2014 plnění provedená na základě zmíněné smlouvy za 1. pololetí roku 2014 a v červenci 2014 plnění provedená na základě této smlouvy za druhou polovinu roku 2014.
32. Žalovanému tak nebylo zřejmé, jaké konkrétní reklamní služby žalobce na základě daňového dokladu č. 11400099 přijal, kdy poskytnutí reklamních služeb již bylo za obě pololetí fakturováno a žalobce nepředložil žádný důkazní prostředek o tom, že by se dodavatel zavázal poskytnout žalobci další reklamní služby nad rámec uvedené smlouvy.
33. Pochybnosti žalovaného spočívající v neurčitosti (nekonkrétnosti) předmětu a rozsahu plnění, které bylo deklarováno předloženým daňovým dokladem č. 11400099, byly podle krajského soudu zcela na místě. Daňový doklad č. 11400099 ve svém předmětu odkazuje toliko obecně na „propagaci při TV vysílání pořadu“ aniž by bylo zřejmé, v čem konkrétně měla tato propagace spočívat a v jakém rozsahu byla uskutečněna. Zmíněný daňový doklad rovněž odkazuje na „smlouvu“ (mezi účastníky řízení není sporné, že mělo jít o smlouvu o poskytování reklamních služeb ze dne 27. 1. 2014). Nicméně ani z této smlouvy nevyplývá, v čem konkrétně měla fakturovaná propagace spočívat a v jakém rozsahu měla být uskutečněna.
34. Žalobce namítá, že ze smlouvy o poskytování reklamních služeb bylo patrné že byla uzavřena na plnění v celkové hodnotě 6 000 000 Kč bez DPH a služby se realizovaly

během celého roku a tomu odpovídala i fakturace. Dodavatel žalobce byl oprávněn vystavovat faktury v průběhu celého roku, přičemž výše zmíněné daňové doklady č. 11400005 a č. 11400051 nebyly vystavovány za plnění za každý půlrok roku 2014. Výše uvedené pochybnosti tak podle žalobce vznikly orgánům finanční správy neoprávněně. K tomu krajský soud uvádí, že argumentace žalobce by mohla být relevantní v situaci, kdy by z výše zmíněných daňových dokladů (případně ve spojení se smlouvou) bylo seznatelné, v jakém konkrétním rozsahu propagace žalobce v tom kterém případě probíhala a co bylo v tom kterém případě jejím předmětem. K takové situaci však v nyní projednávané věci nedošlo. Ani z jednoho z výše zmíněných daňových dokladů není seznatelný rozsah propagace žalobce. Smlouva nezakotvovala pravidla, co přesně bude předmětem jednotlivých dílčích plnění dodávaných postupně, jejich rozsah ani posloupnost. Podle krajského soudu tak nastala situace, kdy žalovaný neměl spolehlivé informace o konkrétním účetním případě žalobce a tyto informace si s ohledem na jejich charakter současně nemohl opatřit ze své vlastní evidence. Žalovaný se proto zcela legitimně snažil ověřit správnost a úplnost žalobcova účetnictví.

35. Žalovaný vyjádřil oprávněně své pochybnosti plynoucí i z dalších žalobcem předložených dokladů.
36. Smlouva o poskytování reklamních služeb byla uzavřena dne 27. 1. 2014, a to na dobu určitou od 1. 2. 2014 do 20. 12. 2014. Žalobce dokládal, že měl být v souvislosti se zmíněnou smlouvou prezentován na závodech v Linzu (konaných ve dnech 17. a 18. 1. 2014) a Grazu (konaných ve dnech 25. a 26. 1. 2014), tedy dříve, než byla smlouva o poskytování reklamních služeb uzavřena. Krajský soud souhlasí se žalovaným, že taková časová posloupnost, a tedy i způsob kontraktace mezi obchodními partnery není zcela standardní. Případná propagace daňového subjektu předcházející uzavření smlouvy v písemné formě nemusí zajisté způsobit problémy v soukromoprávní rovině a nejedná se o nezákonný postup, nicméně v rovině veřejnoprávní může taková nestandardnost vést k problematizaci šetřeného plnění, neboť pro správce daně jde zcela důvodně o indicii zpochybňující tvrzení žalobce.
37. Žalobce namítá, že pochybnosti žalovaného nebyly na místě, neboť před tím, než došlo k uzavření smlouvy o poskytování reklamy, existovala mezi žalobcem a dodavatelem ústní dohoda týkající se propagace žalobce a smlouva o poskytování reklamních služeb je tedy vtělení předchozí ústně uzavřené smlouvy do písemné formy. K tomu uvádí krajský soud následující. Právní předpisy jistě nezapovídají, aby obchodní partneři spolupracovali nejdříve neformálně a následně podmínky své spolupráce zachytili v písemné podobě. V případě žalobce však zůstalo jeho tvrzení o předchozí spolupráci s dodavatelem na základě ústně uzavřené smlouvy nepodloženo a žalovanému nezbylo než vycházet z dostupných skutečností, které měl při rozhodování k dispozici. Nebylo zde tedy nic, z čeho by bylo možné dovodit žalobcem namítanou neoprávněnost vzniku pochybností žalovaného.
38. Dle smlouvy o poskytování reklamních služeb se dále dodavatel zavázal propagovat žalobce na minimálně šesti závodech. Porovnáním smluvně zachyceného minimálního množství závodů s videozáznamy doloženými žalobcem, žalovaný zjistil, že dané videozáznamy se vztahují pouze ke čtyřem závodům. Pokud žalobce v daňovém řízení doložil videozáznamy pouze ke čtyřem závodům (včetně dvou shora zmíněných, které předcházely uzavření smlouvy o poskytování reklamních služeb), byla tato skutečnost jistě způsobilá u žalovaného založit pochybnosti o skutečném rozsahu poskytnutého plnění,

resp. pochybnosti stran uskutečnění zdanitelného plnění tak, jak je v daňovém dokladu deklarováno. Rozpis umístění jezdce na osmi závodech, na který žalobce poukazuje, nemohl ze své povahy objasnit přesný rozsah poskytnutých reklamních služeb a jejich povahu a nemohl tak zabránit pochybnostem žalovaného.

39. Soud tedy nesouhlasí s názorem žalobce, že by výše uvedená zjištění žalovaného nedostatečně odůvodňovala vznik pochybností o souladu údajů na žalobcem předloženém daňovém dokladu se skutečností. Krajský soud připomíná, že v souladu s výše zmíněnou judikaturou správce daně nemusí prokazovat rozpor daného účetního případu se skutečností. Orgány finanční správy nebyly ani povinny předestřít či postavit najisto jinou alternativu průběhu transakce, jak namítá žalobce. Orgány finanční správy proto nemusely zcela vyvrátit průkaznost žalobcem předložených dokladů a nemusely ani prokázat, že propagace žalobce probíhala bez platně uzavřeného smluvního vztahu či v rozporu se smlouvou nebo že fakturace za plnění dle smlouvy nemohla probíhat postupně. V tomto směru je důkazní břemeno v daňovém řízení netížilo. Pro přechod důkazního břemene na žalobce postačovalo, že žalovaný žalobci oznámil důvodně pochybnosti o stavu věci a jeho účetních dokladů.
40. Uvedené pochybnosti prohloubilo zjištění orgánů finanční správy, že dodavatel žalobce (sídlicí na virtuální adrese) je pro správce daně nekontaktní a není tak možné ověřit žalobcem tvrzený rozsah přijatých reklamních služeb. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu přitom pozdější nekontaktnost dodavatele sídlícího na virtuální adrese způsobující nemožnost ověření skutečného plnění může být jednou ze skutečností zpochybňující předložené daňové doklady (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2022, č. j. 8 Afs 204/2020-35, bod [30], včetně tam uvedených odkazů na předchozí judikaturu). Krajský soud nevidí důvod, aby se od uvedeného závěru v nyní řešené věci odchýlil.
41. Žalovaný tak oprávněně učinil výzvu k prokázání skutečností č. j. 24437/20, ve které žalobce vyzval k prokázání, že se předmětné zdanitelné plnění fakticky uskutečnilo v deklarovaném rozsahu. V návaznosti na předmětnou výzvu došlo k přenesení důkazního břemene ohledně věrohodnosti předloženého daňového dokladu „zpět“ na žalobce. Pro úplnost krajský soud poznamenává, že pochybnosti žalovaného byly vyjádřeny i v seznámení č. j. 39712/20 včetně hodnocení důkazů předložených žalobcem, přičemž žalobci muselo být zřejmé, že ani na základě jím předložených dokladů se mu tyto pochybnosti žalovaného nepodařilo rozptýlit. Z uvedeného tedy plyne, že žalobce byl seznámen s konkrétními pochybnostmi žalovaného a byl mu poskytnut dostatečný prostor, aby tyto pochybnosti odstranil.
42. Minimálně z předmětné výzvy muselo být žalobci zcela zřejmé, že hlavní pochybnosti žalovaného spočívají v nejasnosti (neurčitosti) rozsahu plnění. Určení konkrétního rozsahu přijetí zdanitelných plnění je pro nárok na odpočet daně nezbytný (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Afs 8/2017-48, ze dne 18. 4. 2018, č. j. 6 Afs 97/2017-24, a ze dne 20. 10. 2015, č. j. 6 Afs 78/2015-42). I v případě reklam je nezbytné prokázat, že reklamní služby byly poskytnuty v deklarovaném (sjednaném) rozsahu. Nepostačuje prokázat, že „ke zdanitelnému plnění nějakým způsobem došlo“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 Afs 10/2010-71).
43. Žalobce v daňovém řízení polemizoval se závěry orgánů finanční správy, nicméně ve výsledku vůbec neodpověděl na otázku, jaké konkrétní služby a zejména pak v jakém

konkrétním rozsahu mu byly fakturovány dodavatelem, tedy co konkrétně bylo předmětem daňového dokladu č. 11400099. Byl to přitom výhradně žalobce, který měl v daňovém řízení nejen specifikovat přesný rozsah plnění obecně označeného na daňovém dokladu jako „propagace při TV vysílání pořadu“, ale rozsah těchto služeb rovněž doložit. Pokud ovšem samotný žalobce nedokázal rozsah přijatých služeb definovat, těžko pak mohl být schopen tento rozsah následně prokázat. Žalobce proto nemohl být úspěšný ve své snaze vyvrátit pochybnosti orgánů finanční správy a prokázat rozsah přijatého plnění.

44. Rovněž v soudním řízení žalobce zpochybňuje zjištění orgánů finanční správy, aniž by přinesl tvrzení, jaké konkrétní plnění obdržel od svého dodavatele, tedy jakou konkrétní propagaci žalobce deklarovaný dodavatel provedl, v čem konkrétně tato propagace spočívala, co přesně bylo žalobci dodáno. Pokud žalobce nedokáže specifikovat, v čem konkrétně spočívala jeho propagace vyfakturovaná daňovým dokladem č. 11400099, stěžlí může úspěšně namítat, že rozsah předmětného plnění prokázal.
45. K vyjasnění faktického rozsahu plnění (reklamních služeb) z logiky věci nemůže nijak přispět argumentace žalobce o existenci ústní dohody o spolupráci žalobce a dodavatele před uzavřením písemné smlouvy nebo tvrzení o novaci právního vztahu či argumentace, že byl naplněn smysl smluvního vztahu. Nešlo jen o to, aby žalobce prokázal existenci (ústně či písemně sjednaného) obchodního vztahu s dodavatelem a tvrdil naplnění jeho smyslu. Jak krajský soud zmínil již výše, šlo o objasnění a prokázání stěžejní skutečnosti – konkrétního předmětu daňového dokladu č. 11400099 a rozsahu poskytnutého plnění. Nadto své tvrzení o případné novaci závazku žalobce ničím neprokázal, stejně jako existenci neformální spolupráce žalobce s dodavatelem před uzavřením písemné smlouvy, jak krajský soud zmínil již výše. Pokud bylo plnění smlouvy konáno nejdříve neformálně nebo pokud konkludentním jednáním byl překonán text samotné smlouvy, jak žalobce tvrdí, nelze takový způsob provádění obchodního případu považovat za zodpovědný tak, aby rozsah uskutečnění dané transakce mohl žalobce zpětně (v časovém období stanoveném zákonem) v případě jejího zpochybnění správcem daně spolehlivě prokázat, což je primární odpovědností daňového subjektu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2021, č. j. 5 Afs 33/2020-36, bod [23]).
46. Žalobci k unesení důkazního břemene nemohlo postačit, pokud uváděl, že daňový doklad byl vystaven v souladu se smlouvou. Daňový doklad sice na tuto smlouvu odkazuje, ale z této smlouvy nevyplývá, v jakém rozsahu mělo být poskytnuto plnění, na které dodavatel vystavil fakturu. Ani z argumentace žalobce, že služby byly realizovány a fakturovány postupně v průběhu celého roku nevyplývá, v jakém rozsahu bylo poskytnuto právě dotčené plnění (propagace žalobce fakturovaná dokladem č. 11400099). Je třeba, aby bylo patrné, za jaká plnění a v jakém množství či rozsahu je cena účtována, aby tak bylo možné též ověřit, zda se deklarované plnění fakticky uskutečnilo. To ze žalobcových tvrzení ani z předložených dokladů nevyplývá, jak správně vyhodnotil žalovaný.
47. Jak bylo opakovaně zmíněno již výše, přesný rozsah poskytnutého plnění byl přitom stěžejní skutečností, kterou měl žalobce objasnit a prokázat. Předmětnými doklady žalobce prokázal nanejvýše část realizované propagace žalobce, což však pro přiznání nároku na odpočet DPH nepostačí (viz odst. 42 tohoto rozsudku).
48. Žalobce sice tvrdí, že kontroloval, že služby dle smlouvy byly plněny a faktury v souhrnu nepřesáhnou částku 6 000 000 Kč. Jakým způsobem žalobce kontrolu jednotlivých plnění

realizoval, zůstalo neobjasněno a není tedy zřejmé, na základě čeho žalobce mohl vyhodnocovat, že fakturovaná cena souvisí s rozsahem skutečně poskytnuté propagace. Krajskému soudu se tedy jeví, že podstatnější, než rozsah poskytnutého plnění pro žalobce byla skutečnost, aby „nějaká“ propagace proběhla a faktury nepřesáhly předem sjednanou částku. Tím se ovšem žalobce zcela vystavil riziku, že neunese důkazní břemeno, pokud neprokáže předmět a přesný rozsah fakturovaného zdanitelného plnění.

49. Za nedůvodnou považuje soud námitku žalobce, že žalovaný měl k dispozici seznamy informací ke smlouvám o poskytování reklamních služeb a měl z pozice moci veřejné a jemu vtělených práv možnost dožádat poskytnutí informací ohledně plnění ze smlouvy subjekty, které byly v seznamech uvedeny. Krajský soud k tomu předně uvádí, že daňové řízení, resp. dokazování v jeho průběhu, není založeno na zásadě vyšetřovací, ale na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2005, č. j. 1 Afs 54/2004-125, publikovaný pod č. 1022/2007 Sb. NSS či ze dne 10. 8. 2021, č. j. 1 Afs 92/2021-37, bod [23]). Je tedy na daňovém subjektu, aby postupoval aktivně a důkazy navrhoval a předkládal (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2017, č. j. 6 Afs 55/2017-33, bod [29], či ze dne 10. 8. 2021, č. j. 1 Afs 92/2021-37, bod [23]). Je pravdou, že i správce daně tíží důkazní břemeno a povinnost dbát, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji, a není v tom vázán jen návrhy daňového subjektu (viz § 92 odst. 2 daňového řádu), přičemž dle § 1 odst. 2 daňového řádu je správa daně *„postup, jehož cílem je správné zjištění a stanovení daní a zabezpečení jejich úhrady“*. Nicméně důkazní břemeno správce daně v této věci mělo své hranice. Podle krajského soudu správce daně a potažmo žalovaný neměli důvod, aby zmíněný důkazní prostředek opatřovali z vlastní iniciativy ve smyslu § 92 odst. 2 daňového řádu. Jak bylo uvedeno výše, žalobce nedokázal specifikovat, jaký byl předmět a přesný rozsah předmětného plnění, což je v posuzovaném případě rozhodná sporná skutečnost. Žalobce v daňovém řízení ani netvrdil, že by osoby uvedené na seznamech byly schopné poskytnout detailní popis činností obsažených v daňovém dokladu. V takovém případě by nebylo na místě neadekvátně přenášet důkazní břemeno na správce daně, který nemá povinnost domýšlet a nahrazovat aktivitu daňového subjektu. Krajský soud k tomu dodává, že ani případné uvedení subjektů na předávaných listinách samo o sobě neznamená, že pouhým předložením takových listin je navrhován rovněž výslech těchto subjektů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2018, č. j. 2 Afs 345/2017-35, bod [54]).
50. Napadené rozhodnutí stálo na tom, že žalobce neprokázal rozsah přijatého plnění. Nečitelnost loga žalobce na dresu motocyklového závodníka nebyla stěžejním důvodem pro odmítnutí nároku na odpočet daně. Jak krajský soud zmínil výše, „nějaká“ prezentace žalobce (např. logo na rukávu jezdce) neprokazuje, v jakém rozsahu bylo uskutečněno plnění, na které byl dodavatelem vystaven daňový doklad č. 11400099. Pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí je proto bezvýznamné, jak čitelnost loga na rukávu jezdce vyhodnotil žalovaný v nyní řešené věci a jak ji vyhodnotil v řízení týkající se daně z příjmů právnických osob. K posouzení důvodnosti žaloby proto není nezbytné, aby byl proveden žalobcem navrhovaný důkazní prostředek – rozhodnutí žalovaného č. j. 29935/20. Provedené dokazování by nevedlo ke zjištění, v jakém rozsahu žalobce přijal zdanitelné plnění. I kdyby se podařilo prokázat, že logo na rukávech jezdce propagovalo žalobce, nebo kde a kdy byly fotografie jezdce s logem žalobce na jeho rukávech pořízeny, stále by tu panovaly nejasnosti ohledně rozsahu poskytnutého plnění. Proto krajský soud neshledal ani potřebu provést žalobcem navrhovaný výslech svědka – motocyklového

závodníka pana L. P., který měl dle žalobce prokázat místo a čas pořízení fotografií (tedy k jaké akci se fotografie vážou). Nelze odhlédnout ani od skutečnosti, že výslech tohoto svědka navrhuje žalobce až v podané žalobě (v řízení před správcem daně ani v rámci odvolacího řízení žalobce nic takového nenavrhoval). V této souvislosti krajský soud poukazuje na specifické rozložení důkazního břemene v daňovém řízení, které má vliv i na obsah navazujícího přezkumu v soudním řízení. Správní soudy v zásadě přezkoumávají otázku, zda v daňovém řízení daňový subjekt, resp. správce daně, unesli své břemeno tvrzení a důkazní. I přes princip plné jurisdikce ovládající správní soudnictví správní soudy zásadně nemohou napravovat procesní pasivitu daňového subjektu, který nebyl v daňovém řízení co do svých tvrzení a návrhu důkazů nijak aktivní a skutková tvrzení či důkazní návrhy uplatnil poprvé v řízení před správními soudy (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2010, č. j. 1 Afs 103/2009-232, č. 2033/2010 Sb. NSS, bod [44], nebo ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89, č. 618/2005 Sb. NSS). Soud proto nemůže z výše uvedených důvodů umožnit žalobci unést řádně jeho břemeno (ohledně širšího rozsahu plnění) poprvé až v řízení před správními soudy.

51. Dále krajský soud směrem k žalobci podotýká, že pokud se v žalobě domáhá provedení důkazu listinami, které jsou součástí správního spisu (napadené rozhodnutí, přijaté faktury č. 11400005, č. 11400051, č. 11400097 a č. 11400099 nebo smlouva o poskytování reklamních služeb), tak v řízení před správním soudem se dokazování správním spisem zpravidla neprovádí, byť z jeho obsahu správní soudy vycházejí a důkazní prostředky (důkazy) v něm obsažené hodnotí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 – 117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Krajský soud proto neshledal důvod k žalobě přiložené listiny provádět k důkazu.
52. Krajský soud se ztotožnil ze žalovaným (viz body [31] a [32] napadeného rozhodnutí), že žalobce nerozptýlil pochybnosti vyjádřené ve výzvě č. j. 24437/20 a neprokázal přijetí zdanitelného plnění v deklarovaném rozsahu a nárok na odpočet DPH proto nebylo možné uznat (obdobně k neunesení důkazního břemene žalobce viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 6. 2022, č. j. 30 Af 60/2020-97, týkající se daně z příjmů fyzických osob, bod [101]).

V. Závěr a náklady řízení

53. Krajský soud na základě všech výše uvedených skutečností a úvah neshledal žalobu důvodnou, proto ji postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
54. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu těch nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který úspěch ve věci neměl. Žalobce před soudem neuspěl (soud žalobu zamítl jako nedůvodnou), proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, však žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, a proto mu je nelze přiznat.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel,

jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 21. 12. 2022

Mgr. Milan Procházka v. r.
předseda senátu